

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

 WARSZAWA.

№ 83.

 28 sierpnia 1920.

Treść: 553. Ustawa z dnia 16 lipca 1920 r. o opłatach stemplowych od weksli	1525
554. Rozporządzenie Rady Obrony Państwa z dnia 14 lipca 1920 r. w przedmiocie ustanowienia odznaki honorowej dla oficerów (równorzędnych) i szeregowych za czas pobytu na froncie	1529
555. Rozporządzenie Rady Obrony Państwa z dnia 14 lipca 1920 r. w przedmiocie ustanowienia odznaki honorowej dla oficerów (równorzędnych) i szeregowych za rany i kontuzje	1530
556. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16 sierpnia 1920 roku w przedmiocie poddania sądownictwu doraźnemu przestępstw popełnionych z chęci zysku przez urzędników	1532
557. Przepisy wykonawcze do ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o wykonaniu reformy rolnej	1532
558. Rozporządzenie wykonawcze Ministra Spraw Wojskowych, Ministra Skarbu i Ministra b. Dzielnicy Pruskiej do Ustawy Sejmowej z dnia 9 lipca 1920 r. w sprawie uzupełnienia ustawy z dnia 26 marca 1920 r. w przedmiocie nadzwyczajnych dodatków do tymczasowych zasiłków dla inwalidów wojskowych	1537
559. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w przedmiocie uregulowania ruchu publicznego	1540
Sprostowanie	1540

553.

U S T A W A

z dnia 16 lipca 1920 roku

o opłatach stemplowych od weksli.

Art. 1. Weksle ciągnięte (przekazowe) i proste (własne), wystawione w kraju, jak również weksle, wystawione zagranicą, lecz płatne w kraju, podlegają opłacie w ilości 30 fen. od każdych 100 mk. Setki niecałe liczy się za całe.

Gdy termin płatności weksla przypada później niż w 3 miesiące od daty wystawienia, albo gdy weksla płatnego za okazaniem lub w pewien czas po okazaniu nie przedstawiono do zapłaty z upływem 3 miesięcy od daty wystawienia, należy opłacić ponowną stawkę za każde następne rozpoczęcie 6 miesięcy.

Weksle, wystawione bez określenia kwoty długu (blanco weksle) opłaca się tak, jakoby opiewały na pięćdziesiąt tysięcy marek.

Najpóźniej w przeciągu ośmiu dni po wpisaniu kwoty długu należy w drodze dopłaty uiszczyć się z całkowitej opłaty, przewidzianej niniejszą ustawą, o ile kwota długu przewyższa 50.000 marek.

Weksle, nie zawierające daty wystawienia, opłaca się z góry trzykrotną stawką.

Art. 2. Weksle, wystawione i płatne zagranicą, lecz przesłane do kraju, podlegają połowie opłaty, unormowanej w art. 1.

Art. 3. Każdy dalszy egzemplarz weksla, jakoteż wszystkie żyrowane kopje weksla podlegają tej samej opłacie, co egzemplarz pierwszy; jednakże egzemplarz, wystawiony jedynie w celu akceptacji, nie podlega opłacie w tym razie, gdy na jego pierwszej stronie umieszczono napis, że weksel został wystawiony jedynie w celu akceptacji i gdy odwrotną stronę weksla zupełnie przekreślono.

Art. 4. Każda w kraju uskuteczniiona prolongata weksli, wymienionych w art. 1, podlega opłacie, unormowanej w art. 1. Prolongata weksli, wymienionych w art. 2, podlega połowie tej opłaty.

Art. 5. Przyjęcie, indos, poręczenie i pokwitowanie, umieszczone na wekslu, nie podlegają opłacie.

Art. 6. Opłaty stemplowe, przypadające od weksli, wystawionych na walutę zagraniczną, oblicza się według skali przerachowania jej na walutę polską, ustanawianej przez Ministerstwo Skarbu.

Art. 7. Do uiszczenia opłaty obowiązani są:

- 1) przy wekslach, wystawionych w granicach Rzeczypospolitej, ta osoba, która kładzie pierwszy podpis na wekslu, a to zanim ten podpis umieści;
- 2) przy wekslach, wystawionych zagranicą, ta osoba, która pierwsza na obszarze Rzeczypospolitej weksel otrzymała, a to zanim weksel puszczono w dalszy obieg, w każdym razie przed upływem dni 8 od chwili otrzymania weksla;

- 3) przy wekslach, płatnych za okazaniem lub w pewien czas po okazaniu, a nie przedstawionych do zapłaty z upływem 3 miesięcy, względnie każdych dalszych 6 miesięcy, od daty wystawienia (art. 1 ust. 2), posiadacz weksła, a to najpóźniej w dniu, w którym 3 miesiące, względnie każde dalsze 6 miesięcy, od daty wystawienia upływają;
- 4) przy prolongatach, ta osoba, która umieszcza na wekslu wzmiankę o prolongacie; a to przed umieszczeniem tej wzmianki.

Art. 8. Za uiszczenie opłaty ponoszą nadto odpowiedzialność solidarnie z osobami, wymienionymi w art. 7, posiadacz weksła oraz ci wszyscy, którzy weksel podpisali, przyjęli lub indosowali; odpowiedzialność ich wszakże dotyczy tylko tych opłat, co do których obowiązek uiszczenia powstał przed dalszem odstąpieniem weksła przez te osoby.

Art. 9. Opłatę uiszcza się przez użycie urzędowego blankietu wekslowego, markami stempłowymi lub gotówką. Szczegółowe przepisy w tym względzie wyda Minister Skarbu.

Sporządzenie weksła w myśl przepisów niniejszej ustawy bez zachowania wymagań formalnych ustawy wekslowej rosyjskiej z 1903 r. na obszarze b. zaboru rosyjskiego nie pozbawia weksła rygoru, w tej ustawie przewidzianego.

Art. 10. „Osoby fizyczne i prawne, zajmujące się udzielaniem pożyczek za piśmiennem zobowiązaniem, oraz skupem, dyskontem i inkasem weksli lub pośredniczące w skupie, dyskoncie i inkasie weksli, są obowiązane do prowadzenia w swoim lokalu hardlowym ksiąg handlowych w taki sposób, aby każdego czasu z ksiąg wynikało:

- a) jakie weksle w ich znajdują się posiadaniu,
- b) daty wystawienia i płatności weksli,
- c) kwoty, na które weksel wystawiono,
- d) nazwisko dłużnika wekslowego.

Władzy skarbowej przysługuje każdego czasu badania prawidłowego prowadzenia ksiąg oraz opłat wekslowych. W tym celu należy urzędnikowi skarbowemu, wylegitymowanemu poleceniem władzy skarbowej, przedłożyć zarówno książki jak i oryginalne weksle.

Przepisy te odnoszą się także do wymienionych w art. 16 dokumentów.

Art. 11. W razie nieuiszczenia opłaty, lub tylko częściowego uiszczenia, albo uiszczenia jej po upływie przepisane go terminu, lub w sposób nieprawidłowy (art. 9), każda z osób, w art. 7 i 8 wymienionych, niezależnie od solidarnego obowiązku zapłacenia nieuiszczonej opłaty (art. 8) ulega karze pieniężnej równającej się 50-krotnemu iloczynowi kwoty nieuiszczonej lub tej, którą uiszczono po upływie przepisane go terminu albo w sposób inny, niż to przewiduje ustawa.

Kto nie prowadzi przepisanej księzkowości wekslowej, fałszuje książkę, lub wzbrania się przedłożyć książki lub weksle i dokumenty oryginalne urzędnikowi skarbowemu, podlega karze pieniężnej 10.000 do 500.000 mk., którą wymierza urząd skarbowy.

Ukaranemu za powyższe przewinienia po raz wtóry w przeciągu dwóch lat, może władza skarbowa odebrać uprawnienie handlowe lub przemysłowe.

Równą karę wymierzyć może władza skarbowa także w każdym wypadku, w którym stwierdzi ukrywanie nie opłaconych dostatecznie weksli w celu poszkodowania Skarbu.

Art. 12. Nieuiszczoną opłatę i karę pieniężną wymierza władza skarbowa. Przeciw nakazowi płatniczemu można się odwołać do wyższej władzy skarbowej w ciągu miesiąca od dnia doręczenia nakazu. Odwołanie to należy wnieść do władzy skarbowej, która wydała nakaz płatniczy. W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, orzekająca instancja może karę pieniężną zmniejszyć najwyżej jednak o $\frac{3}{4}$ części.

Władze skarbowe, upoważnione do orzekania w zakresie ustawy niniejszej, wyznaczy Minister Skarbu.

Aż do wydania jednolitej dla całego państwa ustawy o sądownictwie administracyjnym rozstrzygnięcie władzy skarbowej, wydane wskutek odwołania, jest ostateczne.

Zaskarżenie orzeczeń władz skarbowych nie może nastąpić w drodze sądowej.

Art. 13. Osoba, do której doszedł weksel nieopłacony lub opłacony niedostatecznie—wolna jest od kary pieniężnej, o ile w przeciągu 8 dni od chwili otrzymania weksla, w każdym zaś razie przed puszczeniem go w dalszy obieg, uiści przypadającą opłatę. W tym przypadku osoby później w wekslu uczestniczące będą również wolne od kary pieniężnej.

Art. 14. Zwrotu niewłaściwie uiszczonej opłaty można żądać w ciągu roku od dnia uiszczenia opłaty.

Szczegółowe przepisy w tym względzie wyda Minister Skarbu.

Art. 15. Prawo Skarbu do żądania opłaty kończy się po upływie dziesięciu lat od chwili, w której powstał obowiązek uiszczenia opłaty.

Bieg przedawnienia przerywa się przez wszelkie czynności urzędowe, zmierzające do ustalenia wysokości opłaty lub do jej uiszczenia, gdy wiadomość o tych czynnościach doszła do strony interesowanej.

Art. 16. Postanowienia niniejszej ustawy stosują się również:

- a) do wszelkich piśmiennych zobowiązań dłużnych, o ile inne ustawy wyższych na nie nie nakładają opłat, najwyżej jednak w wysokości 1% sumy dłużnej, na którą opiewają;
- b) do przekazów i obligów, opiewających na pieniądzu i płatnych okazielowi lub przenośnych za pomocą indosów, dalej obligów, wystawionych przez kupców na pożyczki, udzielone im na zastaw towarów lub papierów wartościowych i do świadectw zastawnych składów towarowych (warantów). Do tych ostatnich stosuje się postanowienia niniejszej ustawy dopiero z chwilą umieszczenia pierwszego indosu, w której to chwili od podanej w indosie sumy wierzytelności, zabezpieczonej zastawem, opłatę stemplową uiścić należy.

Przepisy przechodnie.

Art. 17. Ustawę niniejszą należy stosować również do niezaopatrzonych datą wystawienia weksli i wymienionych w art. 16 dokumentów, o ile z samej ich treści nie wynika, że wystawiono je przed wejściem w życie niniejszej ustawy.

Art. 18. Ustawa niniejsza wchodzi w życie w ciągu miesiąca od dnia ogłoszenia.

Z tą chwilą z wyjątkiem, wskazanym w art. 17, przestają obowiązywać dotychczasowe przepisy, dotyczące opłat stemplowych od weksli i dokumentów, wymienionych w art. 16.

Art. 19. Wykonanie niniejszej ustawy należy do Ministra Skarbu, co do art. 11—w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, a na obszarze b. Dzielnicy Pruskiej do Ministra b. Dzielnicy Pruskiej w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Marszałek:
Trampeczyński

Prezydent Ministrów:
Witos

Minister Skarbu:
W. Grabski

Minister Przemysłu i Handlu:
W. Chrzanowski

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:
W. Kucharski

554.

ROZPORZĄDZENIE RADY OBRONY PAŃSTWA

z dnia 14-go lipca 1920 roku

w przedmiocie ustanowienia odznaki honorowej dla oficerów (równorzędnych) i szeregowych za czas pobytu na froncie.

Art. 1. Ustanawia się odznakę honorową dla oficerów (równorzędnych) i szeregowych, za czas pobytu na froncie.

Art. 2. Odznaka ta przedstawia się w postaci naszywki na rękawie z galonu srebrnego, wzoru przyjętego dla czapek oficerskich w kształcie kąta prostego z ramionami długości 3 ctm. każde.

Art. 3. Naszywkę powyższą umieszcza się na prawym rękawie bluzy o 15 cm. poniżej ramienia, kątem do góry.

Art. 4. Prawo do używania tej odznaki mają oficerowie (równorzędni) i szeregowi za czas pobytu na froncie w W. P. po 1 listopada 1918 r. w bezpośredniej styczności bojowej z nieprzyjacielem. Za każde 6 miesięcy pobytu na froncie otrzymuje się prawo do jednej odznaki.

Art. 5. Równe prawo do tej odznaki mają ci wszyscy wojskowi, którzy brali udział w wojnie światowej przed 1 listopada 1918 r., walcząc:

- a) w b. Legjonach Polskich,
- b) w b. I. II i III Korpusach Wschodnich,
- c) w b. Armji Gen. Hallera i
- d) w innych formacjach polskich, uznanych przez Rzplita.